

CHƯƠNG XX: CÂU CHUYỆN CỦA BÁC HAGRID

Harry chạy hết tốc lực lên phòng nam để tìm cái áo tàng hình và bản đồ Kẻ Cướp trong rương; nó làm lẹ đến nỗi nó và Ron đã sẵn sàng để đi ít ra là được năm phút rồi mới thấy Hermione trở lại từ phòng ngủ nữ sau khi choàng khăn, đi găng và mang theo một trong những cái mũ gia tinh có chòm.

Ở ngoài lạnh lắm! cô bé nói khi Ron chặc lưỡi về thiếu kiên nhẫn.

Bọn chúng chui qua lỗ chân dung và phủ lên mình áo choàng tàng hình - Ron lón nhanh quá nên nó phải cúi lom khom để không hở đôi chân ra khỏi cái áo - sau đó, bọn chúng di chuyển từ từ và rất thận trọng, bọn chúng đi xuống nhiều cầu thang, dừng lại tại các chiếu nghỉ giữa các cầu thang để kiểm tra trên bản đồ các dấu hiệu xuất hiện của thầy Filch hay bà Norris. Bọn chúng gặp may; bọn chúng chẳng nhìn thấy ai ngoài Nick Suýt Mất đầu đang bay lượn lơ đãng và kêu la cái gì đó nghe có vẻ như là Weasley là Vua của chúng ta. Họ rón rén lên qua Gian Sảnh Chính và ra ngoài không khí yên tĩnh và đất phủ đầy tuyết. Tim nó nhảy lên khi Harry nhìn thấy những ô vuông sáng ánh đèn phía trước vfa khói cuộn lên từ ống khói túp lều của bác Hagrid. Nó tăng tốc, những người khác xô đẩy và va vào nhau phía sau nó. Tuyết dày bị nghiêng xào xạo theo chân chúng cho đến khi bọn chúng đến cánh cửa làm bằng gỗ. Khi Harry gõ tay gõ cửa ba lần, có tiếng chó bắt đầu sủa ầm ầm phía trong.

Bác Hagrid, chúng cháu đây! Harry gọi qua cái lỗ khoá.

Làm sao mà ta biết được! một giọng nói cộc cằn vang lên.

Bọn chúng cười với nhau dưới cái áo tàng hình; giọng nói của bác Hagrid nói cho bọn chúng biết là bác đang hài lòng. Ba giây thôi ... tránh ra, Fang... tránh ra, cái con chó lười biếng này...

Cái then được kéo lên, cánh cửa kéo kẹt mở ra và đầu của bác Hagrid xuất hiện ở chỗ khe hở.

Hermione la lên.

Ôi trời, hạ giọng xuống! bác Hagrid nhón nhác nói, và nhìn chằm chằm qua đầu bọn chúng ra khắp xung quanh. Nấp dưới cái áo đi, được rồi? Vào nhà đi, vào đi!

Chú xin lỗi! Hermione thì thầm khi ba đứa bọn chúng lách qua bác Hagrid để vào nhà và cởi cái áo tàng hình ra để bác có thể nhìn thấy bọn chúng. Cháu chỉ... ôi, bác Hagrid!

Không sao, không sao ! bác Hagrid hấp tấp nói, đóng cánh cửa đằng sau bọn chúng và vội vã kéo tất cả cá tấm rèm lại, nhưng Hermione vẫn tiếp tục nhìn bác hết sức hoảng sợ.

Tóc bác Hagrid bết máu, mắt trái thì híp tịt lại thành đường chỉ giữa một khoảng thâm tím lớn. Có rất nhiều vết cắt trên mặt và tay bác, một số vẫn đang còn rỉ máu,, và bác đi lại hết sức rón rén thận trọng, có vẻ như là bị gãy xương sườn. Rõ ràng là bác chỉ vừa mới về đến nhà; một cái áo choàng lữ hành dày bình bịch vắt ngang qua lưng cái ghế và một cái túi dệt đủ lớn để nhét vài đứa trẻ dựa vào bức tường đối diện cánh cửa. Bản thân bác Hagrid,

kích thước gấp đôi người bình thường, đang khập khiễng đi về phía lò sưởi và đặt lên đó một cái ấm bằng đồng.

Bác gặp chuyện gì vậy? Harry hỏi, trong khi con Fang nô giỡn xung quanh ba đứa, cố gắng liếm mặt bọn chúng.

Đã nói rồi, không sao hết, bác Hagrid dứt khoát nói. Uống trà nhé?

Bác đừng có nói như thế nữa đi, Ron nói, bác đang ở một chỗ an toàn mà!

Bác nói là bác ổn mà, bác Hagrid nói, trong khi thẳng lưng lên và quay sang cười với tất cả bọn chúng nhưng không nhìn cái nhãn mặt. Ồ, rất mừng được gặp lại các cháu – nghỉ hè vui chứ hả?

Bác Hagrid, bác đã bị tấn công! Ron nói.

Lần cuối cùng bác nói là hông có gì cả ! Hagrid nói hết sức khẳng định.

Bác có thể nói là không có gì được không nếu một trong ba đứa bọn cháu có một bộ mặt trông như thịt băm thế kia ? Ron chất vấn.

Bác nên đến chỗ bà Pomfrey, bác Hagrid, Hermione lo lắng nói, một số vết cắt trông tệ quá.

Bác có thể xử lý được, gõ chứ ? bác Hagrid nói về thỏ bạo.

Bác đi ngang về phía cái bàn gỗ khổng lồ nằm ở giữa căn lều và giật sang bên cái khăn trải bàn đang phủ lên một cái gì đó. Dưới cái khăn là một miếng thịt sống hơi ngả xanh, vẫn còn thơm máu và lớn hơn một cái lốp xe ô tô trung bình.

Bác không định ăn cái thứ đó đấy chứ, bác Hagrid? Ron nói, ngả người ra để nhìn rõ hơn. Nó trông có vẻ độc.

Nó trông như dzậy thôi, đó là thịt rồng, bác Hagrid nói. Và bác không lấy về đây để ăn nó.

Bác cầm miếng thịt lên và vỗ vỗ nó vào nửa mặt bên trái. Máu màu xanh nhạt chảy thành dòng xuống bộ râu trong khi bác rên rỉ hài lòng.

Bác đỡ hơn rồi. Cái này giúp bác bớt nhức nhối, các cháu biết đấy.

Bác có định nói cho chúng cháu biết cái gì xảy ra với bác không? Harry hỏi.

Bác không thể, Harry à. Tuyệt mật đấy. Thà là bác mất việc làm chứ hông thể nói được.

Có phải những người khổng lồ tấn công bác không, bác Hagrid? Hermione hỏi.

Các ngón tay của Hagrid trượt khỏi miếng thịt rồng và nó rơi xuống ngực bác.

Những người khổng lồ? bác Hagrid nói, kịp bắt miếng thịt trước khi nó rơi xuống đến thắt lưng và ấp nó trở lại mặt, có ai nói gì đó về những người khổng lồ? Cháu đã nói chuyện này với ai rồi? Ai nói với cháu điều đó – ai nói là bác đã ở chỗ đó... ờ?

Chúng cháu chỉ đoán thôi, Hermione nói hết sức hối lỗi.

Ồ, cháu chỉ đoán thôi à? bác Hagrid nói, nhìn cô bé hết sức thăm dò với con mắt chưa bị miếng thịt che khuất.

Thì rõ ràng là như vậy..., Ron nói. Harry gật đầu tán thành.

Bác Hagrid liếc nhìn bọn chúng, sau đó thờ phì phì, ném miếng thịt lên bàn, sải bước đến bên cái ấm lúc này đã bắt đầu reo.

Bác không sao có thể biết được là những đứa trẻ như ba đứa bọn bây lại có thể biết nhiều hơn những gì có thể, bác gầm gừ, và rót tung toé nước sôi vào ba cái ca có hình dáng như cái thùng. Và bác cũng sẽ hông khen các cháu về sự hiểu biết đó đâu. Người ra gọi đó là tò mò đấy. Xen vào chuyện người khác.

Nhưng chòm râu của bác thì giật giật.

Có nghĩa là bác đã tìm gặp những người khổng lồ? Harry nói và nhe răng ra cười khi nó ngồi xuống cạnh bàn.

Bác Hagrid đặt ché xuống trước mặt bọn chúng, ngồi xuống và lại nhặt miếng thịt lên, ắp nó trở lại vào mặt bác.

Phải, đúng thế, bác cẩn thận, Bác đã đi đến đó.

Và bác tìm thấy bọn họ chứ? Hermione nói với giọng bí mật.

Phải, trung thực mà nói, tìm thấy bọn họ không khó lắm, bác Hagrid. những con người to lớn xinh đẹp.

Họ ở đâu ạ? Ron nói.

Trên những ngọn núi, bác Hagrid nói không nhiệt tình lắm.

Thế tại sao dân Muggles không...?

Bọn họ có, Hagrid u ám nói. Chỉ những cái chết của bọn họ lun được qui cho là tai nạn trên núi, đúng hông?

Bác sửa lại miếng thịt để nó có thể phủ lên toàn bộ vết tím.

Tiếp tục đi, bác Hagrid, bác hãy kể cho chúng cháu bác làm gì ở đó! Ron nói. Bác hãy kể về cuộc tấn công của những người khổng lồ và Harry sẽ kể cho bác bạn ấy bị bọn Giám Ngục tấn công như thế nào-

Bác bóp chặt cái ca và buông rơi miếng thịt cùng một lúc; một đồng tương nước dãi, ché và máu rỗng văng ra khỏi bàn khi bác Hagrid ho, nói lắp bắp và miếng thịt trượt xuống sàn.

Cháu định nói gì vậy, bị bọn Giám ngục tấn công? bác Hagrid gầm lên.

Bác không biết à? Hermione hỏi bác, mắt mở to.

Bác chẳng biết cái gì hết trơn kể từ khi bác đi. Bác đang làm nhiệm vụ bí mật mà, bác hông muốn những con cú theo bác khắp mọi chốn – bọn Giám Ngục đáng nguyên rủa! Hông có gì nghiêm trọng chứ?

Có nghiêm trọng, bọn chúng đến và tấn công cháu và thằng anh họ cháu, và sau đó Bộ Pháp thuật đuổi cháu khỏi trường -

Cái gì?

- và cháu phải ra trước một phiên toà và mọi thứ khác, nhưng hãy nói cho chúng cháu về những người khổng lồ trước đã.

Cháu bị đuổi học!

Hãy kể cho chúng cháu về kỳ nghỉ hè của bác và cháu sẽ kể cho bác chuyện của cháu.

Bác Hagrid nhìn nó giận dữ bằng con mắt mở lớn. Harry nhìn trả, vẻ quả quyết vô tội hiện rõ trên mặt nó.

Thôi được, bác Hagrid nói với giọng đầu hàng.

Bác cúi xuống và giật miếng thịt rỗng ra khỏi miệng con Fang.

Ôi, bác Hagrid, đừng làm như thế, nó không vệ sinh lắm đâu— Hermione bắt đầu, nhưng Hagrid đã áp miếng thịt trở lại con mắt sừng phòng của mình.

Bác uống thêm một ngụm nước trà nữa để lấy hơi, sau đó nói, Bọn bác ra đi ngay sau khi học kỳ kết thúc-

Bà Maxime đi cùng bác đúng không? Hermione nói xen vào.

Phải rồi, bác Hagrid nói, và một vẻ dè dặt xuất hiện trên vùng vãi in-sơ của khuôn mặt bác, chỗ chưa bị bộ râu hay miếng thịt che khuất mất. Phải, hai người bọn bác cùng đi. Và bác phải nói điều này, bà ấy chẳng sợ điều gì hết, bà Olympe ấy. Các các biết đấy, bà ấy rất tốt, ăn mặc lịch sự, và biết rõ nơi chúng ta sẽ đến, bác tự hỏi bà ấy cảm thấy như thế nào khi trèo qua những tảng đá và ngủ trong các hang động, nhưng bà ấy không hề phàn nàn.

Bác có biết nơi bác đến ở chỗ nào không? Harry lặp lại. Bác có biết những người khổng lồ đó ở đâu không?

À, cụ Dumbledore biết, và cụ nói cho bác, bác Hagrid nói.

Are they hidden? Ron hỏi. Nó có bí mật không, họ ở đâu ạ?

Cũng không bí mật lắm đâu bác Hagrid nói, lắc lắc cái đầu bồm xồm. Đó chỉ là phần lớn các phù thủy không bao giờ thắc mắc là bọn họ ở đâu thôi, khá xa chỗ này đây. Nhưng ở nơi đó bọn họ rất khó chạm trán với con người, vì vậy chúng ta cần phải có những chỉ dẫn của cụ Dumbledore. Chúng ta phải mất khoảng 1 tháng để đi đến đó -

Một tháng? Ron nói, như thể là cậu chưa bao giờ nghe nói tới một chuyến đi dài và lâu như vậy. Nhưng mà - nhưng sao bác không sử dụng một Khoá Cổng hay một cái gì đại loại như thế?

Có một vẻ lạ lùng hiện ra trong con mắt không bị che khuất của bác Hagrid khi bác nhìn Ron đầy dò xét; cái nhìn gần như thương hại.

Chúng ta đang bị theo dõi, Ron, bác cộc cằn nói.

Ý bác là gì vậy?

Cháu không hiểu à, bác Hagrid nói. Bộ đang để mắt đến cụ Dumbledore và bất kỳ ai mà họ nghi là đứng về phe của, ờ -

Chúng cháu biết điều đó, Harry nói nhanh, nó nóng lòng muốn nghe phần còn lại trong câu chuyện của bác Hagrid, chúng cháu biết Bộ đang theo dõi cụ Dumbledore -

Vì thế bác đã không thể sử dụng phép thuật để đi đến đó? Ron hỏi, trông có vẻ rất sững sờ, bác đã đi theo cách của dân Muggles?

À, cũng không hoàn toàn chính xác là như thế bác Hagrid nói không cởi mở lắm. Bọn bác chỉ hết sức cẩn thận thôi, bởi vì bác và Olympe, chúng ta có cơi chổi, thỉnh thoảng thôi —

Ron tạo ra một tiếng động có vẻ nửa gần như tiếng huýt và nửa giống tiếng hít vào và vội vàng uống một ngụm nước trà.

- vì vậy chúng ta cũng không vất vả lắm. Bọn bác giả như là đang đi nghỉ cùng nhau, và bọn bác đã đi đến Pháp giống như là bọn bác...

Bác đi thẳng đến chỗ trường của Olympe, bởi bọn bác biết là sẽ bị người của Bộ bám đuôi. Chúng ta phải đi hết sức chậm, bởi bác không thực sự được sử dụng phép thuật và bọn bác biết là Bộ đang tìm lý do để bắt giam bọn bác. Nhưng bọn bác cố gắng để con chó bám đuôi đó lượn quanh Dee-John —

Ồi không, Dijon? Hermione nói vẻ thích thú. Cháu đã ở đó vào kỳ nghỉ, bác có nhìn thấy -?

Cô bé ngừng bật khi bắt gặp vẻ mặt của Ron.

Chúng ta có cơ hội sử dụng phép thuật và đó không phải là một chuyến đi tồi. Bọn bác đã chạy như những người khổng lồ điên cuồng đến biên giới Ba Lan và bác đã có một chút bất đồng với một con ma cà rồng trong một quán rượu ở Minsk, nhưng sau đó thì mọi việc đều trôi chảy hơn.

Và khi bọn bác đến nơi, bọn bác đã men theo đường mòn lên núi, tìm kiếm dấu hiệu của bọn họ...

Bọn bác không được sử dụng phép thuật khi bọn bác ở gần bọn họ. Một phần bởi vì bọn họ không thích các phù thủy và chúng ta không muốn họ quay lưng quá sớm, và một phần bởi vì cụ Dumbledore đã cảnh báo chúng ta Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là ai cũng đang có ý định về bọn người khổng lồ. Có vẻ lạ lùng nhưng hẳn ta đã gửi thông điệp đến những người khổng lồ rồi. Cụ nói là chúng ta phải hết sức cẩn thận đừng có lôi kéo sự chú ý về phía chúng ta khi chúng ta ở đó phòng trường hợp có bọn tử Thần Thực tử lượn quanh đó.

Bác Hagrid ngừng lại để uống một ngụm trà lớn.

Tiếp đi bác! Harry nói vẻ thúc giục.

Bọn bác đã tìm thấy họ, bác Hagrid nói không màu mè và có chút khoe khoang nào. Bọn bác vượt qua một mỏm núi vào một đêm và thấy bọn họ ở đó, ngay dưới bọn bác. Có những đồng lửa nhỏ đang cháy và những cái bóng khổng lồ ... trông như là những ngọn núi đang chuyển động.

Họ lớn chừng nào hả bác? Ron hỏi với giọng hạ thấp.

Cao khoảng 20 feet, bác Hagrid nói. Một số thậm chí cao đến 25 feet.

Và bọn họ có bao nhiêu người? Harry hỏi.

Bác nghĩ là khoảng 70 hoặc 80, bác Hagrid nói.

Đó là tất cả ả? Hermione nói.

Ờ phải, bác Hagrid buồn rầu nói, chỉ còn 80 người, và còn những nhóm khác nữa, khoảng 100 nhóm khác nhau trên khắp thế giới. Nhưng bọn họ đang chết dần theo thời gian. Các phù thủy tiêu diệt một số, dĩ nhiên, nhưng chủ yếu là bọn họ tiêu diệt lẫn nhau, và bây giờ bọn họ chết còn nhanh hơn bao giờ hết. Bọn họ không bị buộc phải sống co cụm với nhau như vậy. cụ Dumbledore nói đó là lỗi của chúng ta, là lỗi của các phù thủy đã buộc họ phải ra đi và sống cách xa chúng ta, và họ không có cơ hội đoàn kết với nhau để tự bảo vệ.

Rồi sao nữa, Harry nói, bác nhìn thấy họ và cái gì xảy ra sau đó?

Chúng ta đợi đến sáng hôm sau, vì không muốn đi đến chỗ họ với vẻ lén lút trong đêm, cho sự an toàn của bản thân chúng ta thôi, bác Hagrid nói. "Vào khoảng 3h sáng bọn họ đã say ngủ tại nơi họ ngồi. Bọn ta không dám ngủ. Chỉ vì chúng ta muốn chắc chắn là không ai trong số họ thức giấc và đi đến chỗ chúng ta đứng, và lý do khác là tiếng ngáy của bác không đáng tin cậy lắm. Có một cơn tuyết lở lúc gần sáng.

Dù sao, khi trời sáng, chúng ta đi xuống và gặp họ.

Bác đi như thế nào ả? Ron nói, trông nó có vẻ khiếp sợ. Bác chỉ đơn giản là đi thẳng đến lều của một người khổng lồ thôi à?

À, cụ Dumbledore đã bày cho bác phải làm như thế nào, bác Hagrid nói. Trao cho vị Gurg những món quà, bày tỏ cho ông ấy thấy sự kính trọng của mình, các cháu biết đấy.

Bác đã đưa trao quà cho ai ả? Harry hỏi.

Ồ, vị Gurg – nghĩa là người đứng đầu.

Làm sao bác có thể biết ai là Người Đứng Đầu được? Ron hỏi.

Hagrid làu bàu với vẻ thích thú.

Rất đơn giản, bác nói. Người Đứng Đầu là người to lớn nhất, xấu xí nhất và lười biếng nhất. Là người chỉ ngồi đó chờ những người khác mang thức ăn dâng cho mình. Những con dê chết và những thứ tương tự. Tên người đó là Karkus. Bác ước ông ấy cao khoảng 22 đến 23 và trọng lượng tương đương hai con voi đực. Da trông như da con tê giác.

Và bác đi thẳng đến chỗ ông ấy? Hermione nín thở nói.

Ờ... chúng ta đi đến chỗ ông ấy đang nằm trong thung lũng. Bọn họ đang ở trong chỗ trũng giữa bên ngọn núi cao đẹp đẽ, bên cạnh một cái hồ núi, còn Karkus đang nằm cạnh bờ hồ, la hét những người khác mang thức ăn lại cho ông ấy và vợ ông ta. Olympe và bác đi xuống men theo sườn núi -

Thế họ không cố giết bác khi bọn họ nhìn thấy bác à? Ron hoài nghi hỏi.

Chắc chắn là bọn họ có ý tưởng đó trong đầu, bác Hagrid nói, và nhún vai về coi khinh, nhưng chúng ta là điều mà cụ Dumbledore bảo, đó là giờ món quà lên cao, nhìn hong ròi mắt khỏi Người Đứng Đầu và lờ những người khác đi. Đó là những cái mà chúng ta đã làm. Và những người còn lại sẽ im lặng quan sát chúng ta đi qua và chúng ta có thể đi thẳng đến dưới chân Karkus, chúng ta cúi đầu chào và đặt các quà tặng ngay trước mặt ông ta.

Bác đã đưa tặng món quà gì vậy? Ron hăm hở hỏi. Thức ăn à?

Không, ông ta có tất cả những thức ăn ông ta cần rồi, bác Hagrid nói. Chúng ta mang cho ông ta một phép màu. Những người khổng lồ thích phép thuật, họ chỉ không thích chúng ta sử dụng phép thuật để chống lại bọn họ thôi. Dù sao, đó cũng là lần đầu tiên chúng ta trao cho họ một chùm lửa Gubraithian.

Hermione nói khẽ, Không thể như thế được!, nhưng Harry và Ron cả hai nhăn mặt về không hiểu.

Một chùm -?

Lửa bất diệt, Hermione cúi kính nói, các bạn nên biết là giáo sư Flitwick đã nhắc đến nó tới hai lần lận trong lớp học!

Ờ, dù sao, bác Hagrid nhanh chóng nói, xen vào trước khi Ron có thể đáp trả, cụ Dumbledore đã ế mồi vào chùm lửa để nó cháy mãi không bao giờ tắt, điều đó không phải phù thủy nào cũng có thể làm được, và bác đã đặt cái chùm lửa đó trên tuyết dưới chân Karkus và nói, "Một món quà từ Albus Dumbledore gửi cho Người Đứng Đầu những người khổng lồ kèm theo những lời chào trân trọng nhất."

Và ông Karkus đã nói gì? Harry nôn nóng hỏi.

Chẳng gì cả, bác Hagrid nói. Ông ấy không nói được tiếng Anh.

Bác nói giỡn à!

Không hề gì, bác Hagrid nói không chút nao núng, cụ Dumbledore đã cảnh báo bác về điều đó có thể xảy ra. Karkus bít đủ để kêu một vài người khổng lồ bít thứ tiếng của chúng ta và người đó đã dịch lại cho ông ấy.

Thế ông ta thích món quà chứ ạ? Ron hỏi.

Tất nhiên rồi, nó như là một cơn bão khi họ hiểu đó là cái gì, bác Hagrid vừa nói vừa lật miếng thịt rỗng lại và áp mặt mát hơn vào con mắt bị sưng. Bọn họ rất hài lòng. Và rồi bác nói, "Ngài Albus Dumbledore đề nghị Người Đứng Đầu sẽ trả lời cho ông một thông điệp khi chúng ta quay trở lại cùng một món quà khác vào ngày mai."

Thế tại sao bác không nói với họ vào ngay hôm đó? Hermione hỏi.

Cụ Dumbledore muốn chúng ta tiến hành từ từ thôi, bác Hagrid nói. Hãy để cho họ thấy là chúng ta sẽ giữ lời hứa. Chúng ta trở lại vào ngày mai với một món quà khác và chúng ta lại trở lại với một món quà khác nữa - để tạo ấn tượng tốt với bọn họ? Và cho họ thời gian để kiểm tra xem liệu món quà đầu tiên của chúng ta có tốt không, làm cho họ háo hức hơn.

Trong bất kỳ trường hợp nào, những người khổng lồ như Karkus – sẽ chất lên họ vô số thông tin và họ sẽ giết chóc chỉ để đơn giản hoá mọi việc. Vì thế chúng ta chỉ cúi chào, zòì khỏi chỗ đó và tìm một cái hang nhỏ xinh đẹp để qua đêm, và sáng hôm sau nữa chúng ta trở lại, lần này chúng ta thấy Karkus đang ngồi đợi chúng ta, tất cả bọn họ đều rất háo hức.

Và bác đã trò chuyện với ông ta?

Ờ. Đầu tiên, chúng ta tặng ông ấy một cái mũ trụ dùng trong giao chiến rất đẹp – những con yêu tinh đã làm ra và nó không thể phá huỷ được, các cháu bít đấy – sau đó chúng ta ngồi xuống và bắt đầu trò chuyện.

Ông ấy nói gì?

Không nhiều, bác Hagrid nói. Ông ấy lắng nghe là chủ yếu. Nhưng họ tỏ ra có những tín hiệu tốt. Ông ấy đã được nghe về cụ Dumbledore, rằng cụ phản đối việc tiêu diệt những người khổng lồ cuối cùng ở Anh. Karkus có vẻ rất qua tâm đến những điều cụ Dumbledore đã nói. Và một vài người khác, đặc biệt là những người có chút ít tiếng Anh, họ tụ tập xung quanh và cũng lắng nghe. Chúng ta đã tràn trề hy vọng khi chúng ta đi khỏi vào ngày hôm đó. Chúng ta đã hứa là sẽ quay trở lại vào buổi sáng tiếp theo với một món quà khác ...

Nhưng tối hôm đó, tất cả đã thay đổi.

Bác định nói gì cơ ạ? Ron hấp tấp nói.

Ờ, như bác đã nói, bọn họ không sống tập trung cùng nhau, những người khổng lồ đó, bác Hagrid buồn bã nói. Không thành từng nhóm lớn như vậy. Họ không thể tự giúp đỡ chính bọn họ, cứ vài tuần, bọn họ lại giết chóc lẫn nhau vội đi một nửa. Những người đàn ông đánh nhau với những người đàn ông, còn những người đàn bà thì đánh lẫn nhau, và họ đánh nhau thậm chí không vì những cuộc tranh giành thức ăn, lửa hay những chỗ ngủ tốt. Các cháu hãy nghĩ xem, thử hình dung cuộc chiến đấu của bọn họ kết thúc như thế nào, bọn họ tách khỏi nhau, nhưng ...

Bác Hagrid thở đánh sượt một cái.

Đêm đó, một cuộc chiến đã nổ ra, chúng ta nhìn thấy nó từ trên miệng cái hang mà chúng ta qua đêm, chúng ta nhìn xuống thung lũng. Cuộc chiến diễn ra trong vài giờ, các cháu sẽ không thể hình dung ra những tiếng động kinh khủng đó đâu. Và khi mặt trời mọc, tuyết nhuộm đỏ máu, còn cái đầu của ông ta đã nằm ở đấy hồ.

Đầu của ai cơ ạ? Hermione nói hốt hển.

Của Karkus, bác Hagrid nặng nề nói. Bọn họ đã có người đứng đầu mới, tên là Golgomath. Bác thở dài. Chúng ta đã không mặc cả gì với Người Đứng Đầu mới trong hai ngày sau khi chúng ta đã thiết lập đượcj mối quan hệ thân thiện với người đầu tiên, và chúng ta có cảm giác là Golgomath sẽ không thiết tha lắng nghe chúng ta, nhưng chúng ta phải thử xem.

Bác đi đến nói chuyện với hắn ta? Ron sợ hãi hỏi. Sau khi bác nhìn thấy hắn cắt đầu một người khổng lồ khác?

Tất nhiên là chúng ta phải làm như thế, bác Hagrid nói, chúng ta không thể đi chừng ấy quãng đường rồi để từ bỏ tất cả chỉ sau có hai ngày! Chúng ta đi xuống đó với món quà tiếp theo chúng ta định tặng cho Karkus.

Bác đã bít là không ổn trước khi bác mở miệng. Hắn ta ngồi đó, đầu đội mũ trụ của Karkus, liếc mắt khả ố nhìn chúng ta khi chúng ta lại gần. Hắn rất đồ sộ, là một trong những người to lớn nhất ở đó. Hắn có mái tóc đen, răng đều và đeo vòng cổ làm bằng xương. Một số có vẻ là xương người. Bác đưa món quà ra - một cuộn da rồng thiết bị - và nói, "Một món quà tặng cho Người đứng đầu những người khổng lồ —" Điều tiếp theo bác được bít, là bác bị treo ngược trên chân, lơ lửng trong không khí, hai tuý tùng của hắn đã túm lấy bác.

Hermione giơ cả hai tay bịt lấy miệng.

Làm thế nào mà bác thoát khỏi đó được? Harry hỏi.

Bác sẽ chẳng thể nào thoát ra được nếu không có bà Olympe ở đó, bác Hagrid nói. Bà ấy rút cây đũa phép ra và thực hiện một câu thần chú nhanh nhất mà bác đã từng nhìn thấy. Thật là đáng kinh ngạc. Tấn công hai tên đang nắm bác vào mắt với lời nguyện Conjunctivitus và bọn họ phải thả bác ra - nhưng chúng ta đã gặp rắc rối lớn sau đó, bởi vì chúng ta đã sử dụng pháp thuật chống lại họ, và đó là cái mà những người khổng lồ ghét nhất ở các phù thủy. Chúng ta phải thoát cho mau và chúng ta bít rằng chẳng có cách nào có thể vào cái lều đó nữa.

Ồ, bác Hagrid, Ron lặng lẽ nói.

Thế sau bác lâu trở về đây thì nếu bác chỉ ở đó có ba ngày? Hermione hỏi.

Chúng ta đã không đi khỏi đó sau ba ngày! bác Hagrid nói, trông có vẻ bị xúc phạm. cụ Dumbledore đã tin cậy vào chúng ta!

Nhưng bác vừa nói là chẳng có cách nào để có thể quay trở lại đó cơ mà!

Có phải hiển nhiên như ban ngày là chúng ta không thể đâu. Chúng ta chỉ suy nghĩ lại một chút. ở lại thêm vài ngày trong hang và quan sát. Và cái mà chúng ta nhìn thấy không được tốt cho lắm.

Hắn lại cắt đầu ai đó à? Hermione hỏi, giọng cô coe về phần nộ.

Không, bác Hagrid nói, Bác ước là hắn bị cắt đầu.

Bác định nói gì vậy?

ý bác là chúng ta chẳng bao lâu đã phát hiện ra là hắn không phải là chống lại toàn bộ giới phù thủy - hắn chỉ phản đối chúng ta thôi.

Bọn Tử Thần Thực Tử? Harry nói nhanh.

Phải, bác Hagrid u ám nói. Một vài tiên đến thăm hắn hàng ngày, mang theo quà cáp, và hắn không treo ngược lũ đó lên.

Làm sao mà bác biết đó là những Tử Thần Thực Tử? Ron nói.

Bởi vì bác nhận ra một tên trong bọn chúng, bác Hagrid gầm gừ. Macnair, có nhớ lão đó không? Gã đao phủ được gửi đến để giết con Buckbeak? Maniac, chính là hắn ta. Thích giết chóc như Golgomath; không hy vọng là bọn chúng trở nên tử tế được.

Thế bọn Macnairs đã thuyết phục được những người khổng lồ đi theo Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai rồi chứ? Hermione nói.

Hãy đừng có đoán mò, bác còn chưa kể hết chuyện mà! bác Hagrid phần nộ nói, bác chính là người ban đầu không muốn kể cho chúng bất cứ chuyện gì, bây giờ có vẻ rất phấn khích. Bác và bà Olympe đã nói chuyện với nhau và bọn bác nhất trí về điều đó

bởi vì Người Đứng Đầu có vẻ ngả về phía Kẻ-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không có nghĩa là tất cả những người khổng lồ đều như thế. Chúng ta phải thử cố và thuyết phục một số người khác, những người không muốn Golgomath làm Người Đứng Đầu.

Làm sao bác có thể biết được bọn họ là những người nào? Ron hỏi.

À thì, họ là những người bị đánh đập, đúng không? bác Hagrid nói hết sức kiên nhẫn. Những người mong muốn tránh xa khỏi tên Golgomath, trốn trong những cái hang xung quanh đó như chúng ta vẫn làm. Và rồi chúng ta quyết định lục lọi quanh những cái hang vào ban đêm và tìm hiểu xem liệu chúng ta có thể thuyết phục nổi một vài người trong số họ không.

Bác mò mẫm trong những cái hang tối để tìm kiếm những người khổng lồ? Ron nói, rõ ràng có sự kính trọng trong giọng nói.

Phải, không phải những người khổng lồ lo ngại chúng ta nhất, bác Hagrid nói. Bon Tử Thần Thực Tử rất quan tâm theo dõi chúng ta. Cụ Dumbledore đã nói cho chúng ta chúng ta cố gắng không khuấy động bọn chúng lên nếu chúng ta tránh được điều đó, và vấn đề là ở chỗ bọn chúng biết chúng ta đang ở quanh đó — tên Golgomath đã kể cho bọn chúng và chúng ta. Vào ban đêm, khi những người khổng lồ đã ngủ và chúng ta muốn đi vào các hang động,, Macnair và một tên nữa lén lút lượn quanh các quả núi để tìm chúng ta. Bác đã phải rất khó khăn để ngăn bà Olympe không nhảy xổ vào bọn chúng, bác Hagrid nói, mép bác nhếch lên, nâng cả bộ râu rậm rạp, bà ấy nóng lòng tấn công bọn chúng... bà ấy rất khó tả khi bị chọc tức, bà Olympe ấy... nảy lửa, các cháu biết đấy... có lẽ là do dòng máu Pháp trong người bà ấy...

Hagrid mơ màng nhìn vào đồng lửa. Harry để cho bác hồi tưởng lại trong 30 giây trước khi lên tiếng thúc giục bác.

Sau đó như thế nào nữa ạ? Bác có lại gần được những người khổng lồ nào khác không?

Cái gì cơ? à... à, có chứ, chúng ta đã gặp được. Phải, vào đêm thứ ba sau khi Karkus bị giết, chúng ta đi khỏi cái hang mà chúng ta lẩn trốn và hướng xuống thung lũng, đồng thời để mắt xem có tên Tử Thần Thực Tử nào lảng vảng quanh đó không. Cúng ta đi vào vài cái hang, nhưng chẳng thấy ai cả - sau đó, ở cái hang thứ sáu, chúng ta gặp được ba người khổng lồ đang lẩn trốn.

Cái hang đó chắc là bị lèn chặt, Ron nói.

Nó không phải là một căn phòng để cho một Kneazle, bác Hagrid nói.

Chẳng lẽ họ không tấn công bác khi họ nhìn thấy bác à? Hermione hỏi.

Chắc chắn là họ sẽ làm điều đó nếu như họ có khả năng, bác Hagrid nói, nhưng họ bị thương rất nặng, cả ba người; Golgomath đã đánh bọn họ đến bất tỉnh; bọn họ tỉnh dậy và bò vào nơi ẩn náu gần nhất mà họ có thể tìm được. Rất may là một người trong bọn họ có thể nói được một chút tiếng Anh và anh ta đã dịch cho những người khác, và những điều mà chúng ta nói ra có vẻ cho phản ứng không tồi lắm. Vì thế chúng ta tiếp tục quay trở lại, thăm những người bị thương ... Bác nghĩ bọn bác có khoảng 6 hay bảy người đã tin bọn bác ở một điểm.

Sáu hoặc bảy? Ron háo hức nói. Thật không tệ nhỉ – thế bọn họ có đến đây và cùng với chúng ta đánh nhau với Kẻ-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không?

Nhưng Hermione nói, ý bác là gì khi bác nói "ở một điểm", bác Hagrid?

Bác Hagrid nhìn cô bé buồn rầu.

Golgomath lùng sục các hang. Những người còn sống sót sau đó không muốn tiếp tục với chúng ta nữa.

Thế... thế sẽ chẳng có người khổng lồ nào đến đây nữa à? Ron nói, trông rất thất vọng.

Không có, bác Hagrid nói, thốt ra một hơi thở dài khi bác lật mặt lạnh hơn của miếng thịt áp vào mặt, nhưng chúng ta đã thực hiện được cái mà chúng ta định làm, chúng ta đã trao cho bọn họ một thông điệp của cụ Dumbledore, một số bọn họ đã nghe được thông điệp đó và bác tin là một số sẽ nhớ thông điệp đó. Có khả năng nào đó họ sẽ không muốn ở lại với Golgomath, bọn họ sẽ đi khỏi những ngọn núi, khi đó, có khả năng họ sẽ nhớ đến sự thân thiện của cụ Dumbledore... và có thể họ sẽ đến đây.

Tuyết đang rơi ngoài cửa sổ. Harry nhận thấy gầy áo của nó bị ngấm ướt sũng: con Fang đang chảy dãi dớt khi ngả đầu trên vạt áo của nó.

Bác Hagrid? sau một lúc, Hermione lặng lẽ nói.

Hả?

Bác có... có dấu hiệu gì ... bác có nghe được gì về ... về... mẹ của bác khi bác ở đó không?

Con mắt không bị che khuất của bác Hagrid dừng lại trên cô bé và Hermione trông rất sợ hãi.

Cháu xin lỗi... cháu... thôi quên nó đi -

Đã chết, Hagrid lẩm bẩm. Đã chết cách đây nhiều năm. Họ nói với bác như thế.

Ôi... cháu... cháu rất tiếc Hermione nói với giọng rất nhỏ. Bác Hagrid nhún bờ vai khổng lồ của mình.

Không cần đâu, bác nói ngắn gọn. Bác cũng không thể nhớ được nhiều về bà ấy. Bà ấy không phải là một người mẹ tốt.

Bọn chúng lại im lặng. Hermione căng thẳng liếc nhìn Harry và Ron, rõ ràng là đợi bọn chúng mở miệng.

Nhưng bác vẫn chưa giải thích là làm thế nào bác lại ở trong tình trạng này, bác Hagrid, Ron nói, ra hiệu chỉ về bộ mặt đầy máu của bác Hagrid.

Hặc là tại sao bác lại trở về muộn như vậy, Harry nói. Chú Sirius nói bà Maxime đã trở về chỗ của bà ấy lâu rồi -

Ai đã tấn công bác? Ron nói.

Bác không bị tấn công! bác Hagrid nói khẳng định. Bác -

Nhưng phần cuối của câu bị ngừng lại bất thành lời bởi tiếng gõ cửa. Hermione há hốc miệng; cái ca của cô bé trượt khỏi những ngón tay và rơi vỡ thành từng mảnh trên sàn nhà; con Fang sủa ăng ẳng. Bốn người nhìn chăm chăm vào cửa sổ bên cạnh lối cửa ra vào. Cái bóng của một ai đó nhỏ và béo lùn lơ mờ hiện ra qua lớp rèm mỏng.

Bà ta đấy! Ron thì thầm.

Chui vào đây mau lên! Harry nói gấp; chớp lấy cái áo tàng hình, nó trùm nó qua mình và Hermione trong khi Ron chạy vòng qua cái bàn và cũng chui vào dưới cái áo. Đứng chen chúc với nhau, bọn chúng dồn lại vào góc nhà. Con Fang sủa như điên dại về phía cánh cửa. Bác Hagrid trông rất bối rối.

Bác Hagrid, giấu những cái ca của chúng cháu đi!

Bác Hagrid cầm những cái ca của Harry và Ron lên, đem nhét chúng dưới tấm thảm trong cái ổ của con Fang. Con Fang đang cào cào vào cánh cửa; bác Hagrid dùng chân đẩy con chó tránh đường và mở cánh cửa.

Giáo sư Umbridge đang đứng trước cửa, mặc một cái áo choàng len màu xanh lục, một cái mũ cùng màu với hai miếng che tai. Mũi bấu ra, bà ta ngả ra sau để nhìn gương mặt của bác Hagrid; bà ta chỉ đứng đến ngang rốn của bác.

Thế là, bà ta nói chậm và to, như thể nói với một người bị điếc. Ông là Hagrid đúng không?

Không đợi câu trả lời, bà ta đi vào căn nhà, đôi mắt lồi của bà ta đảo theo mọi hướng.

Đi ra, bà ta cúi kính nói, đắp đập cái túi xách tay vào con Fang, lúc này đang nhảy lên theo và cố gắng liếm mặt bà ta.

Ờ - Tôi không muốn tỏ ra thô lỗ, bác Hagrid nói, và nhìn chăm chăm vào bà ta, nhưng bà là cái đồ chết tiệt nào vậy?

Tên tôi là Dolores Umbridge.

Đôi mắt của bà ta nhìn bao quát cả căn lều. Chúng nhìn thẳng vào cái góc Harry đang đứng tới hai lần, xuyên giữa Ron và Hermione.

Dolores Umbridge? bác Hagrid nói, giọng có vẻ bối rối. Tôi nghĩ là bà làm ở Bộ – bà làm việc với ông Fudge đúng không?

Tôi là Trợ lý cao cấp của ông Bộ trưởng, đúng đấy, bà Umbridge nói, và đi qua lại trong căn lều, xem xét kỹ mọi thứ, từ cái túi dệt để dựa vào tường tới cái áo choàng lữ hành được cởi ra. Bây giờ tôi là giáo viên môn Phòng chốn Nghệ thuật hắc ám -

Bà thật là dũng cảm, bác Hagrid nói, không có nhiều người muốn nhận công việc đó.

- và là Thanh tra Giáo dục cao cấp của Hogwarts, bà Umbridge nói, không tỏ ra dấu hiệu nào là bà ta nghe thấy những lời bác nói.

Cái gì cơ? bác Hagrid nói và cau mày.

Chính xác là cái tôi đang định hỏi bác đây, bà Umbridge nói và chỉ vào những mảnh sứ vỡ trên sàn vốn là cái ca của Hermione.

À, bác Hagrid nói, liếc nhìn vào góc nhà nơi Harry, Ron và Hermione đang nấp, À, đó là... đó là do con Fang. Nó làm vỡ cái ca. Vì thế tôi phải sử dụng cái này để thay thế.

Bác Hagrid chỉ vào cái ca mà bác đang uống, một tay bác vẫn áp miếng thịt bò lên con mắt. Bà Umbridge đứng đối diện với bác, xem xét diện mạo bác một cách chi tiết chứ không nhìn quanh căn lều nữa.

Tôi nghe thấy có giọng nói, bà ta lặng lẽ nói.

Tôi trò chuyện với con Fang, bác Hagrid quả quyết nói.

Và nó đáp chuyện bác?

À... ở khía cạnh đó, bác Hagrid nói, trong không được thoải mái. Tôi đôi khi có thể nói rằng con Fang gần giống với người -

Có ba dấu chân trên tuyết dẫn từ lâu đài đến lều của bác, bà Umbridge nói ngọt xớt.

Hermione thở hổn hển; Harry giơ tay lên bịt miệng cô bé. Rất may, con Fang đang đánh hơi khịt khịt ầm ỹ xung quanh gấu áo của giáo sư Umbridge và bà ta không có vẻ là đã nghe thấy những tiếng động đó.

Ờ, Tôi chỉ vừa mới trở về, bác Hagrid nói, vẫy vẫy tay về phía cái túi dệt. Có thể có ai đó đến gọi tôi lúc sớm và tôi không gặp được họ.

Không có dấu chân đi rời khỏi lều bác.

À, tôi... tôi không biết được, có thể là ... bác Hagrid nói, giật mạnh bộ râu một cách căng thẳng và lại liếc về phía Harry, Ron và Hermione đứng, như thể cầu cứu sự giúp đỡ. E hèm...

Umbridge lượn quanh ngôi nhà, sục sạo hết chiều dài của căn lều, xem xét hết sức cẩn thận. Bà ta cúi gập người nhòm xuống dưới giường. Bà ta mở tủ chén của bác Hagrid. Bà ta lướt ngang cách có 2 in-sơ qua chỗ Harry, Ron và Hermione đang đứng ép sát vào tường; dạ dày của Harry lộn tùng phèo khi bà ta đi ngang qua. Sau khi xem xét kỹ cái vạc khổng lồ bác

Hagrid dùng để nấu ăn, bà ta vòng trở lại và nói, Có chuyện gì xảy ra với bác vậy? Làm sao mà bác lại có những vết thương đó?

Bác Hagrid vội vàng bỏ miếng thịt rỗng ra khỏi mặt, theo ý kiến của Harry, phương pháp của bác có vẻ sai lầm, bởi cái đám tím đen quanh mắt bác bây giờ trông càng rõ, không phải là do máu tươi và khô bám trên mặt bác. À, tôi... tôi bị một tai nạn nhỏ, bác dè dặt nói.

Tai nạn như thế nào?

Tôi – tôi bị ngã.

Bác bị ngã, bà ta lặp lại hết sức lạnh lùng.

Phải, đúng vậy. từ... từ chối một người bạn. Tự tôi không bay. Bà xem, với thân hình tôi như vậy, tôi không nghĩ là có cây chổi nào có thể mang được tôi. Bạn của tôi có nuôi lây giống những con ngựa Abraxan, tôi hông biết là bà đã nhìn thấy chúng bao giờ chưa, ngực nở nang, có cánh, bà biết đấy, tôi đã cười một chút và rồi -

Bác đã ở đâu? bà Umbridge hỏi, lạnh lùng cắt ngang câu nói lấp lửng của bác Hagrid.

Tôi đã -?

Ở đâu, đúng thế, bà ta nói. Học kỳ đã bắt đầu cách đây hai tháng. Một giáo viên khác phải dạy thay cho bác. Không một ai trong số đồng nghiệp của bác có thể cho tôi bất kỳ thông tin nào về nơi bác đang ở. Bác đã không để lại địa chỉ. Bác đã ở đâu?

Có một lúc dừng trong khi bác Hagrid nhìn chăm chăm bà ta với con mắt không bị che phủ nữa. Harry gần như có thể nghe được đầu bác đang làm việc điên cuồng.

Tôi – Tôi đi chữa bệnh, bác nói.

Chữa bệnh, giáo sư Umbridge nhắc lại. Đôi mắt của bà ta dò xét bộ mặt sưng vù và đổi màu của bác Hagrid; máu rùng chảy từ từ thành dòng trên cái áo chên lưng của bác. Tôi hiểu.

Phải, bác Hagrid nói, tôi cần một chút không khí trong lành, bà biết đấy...

Phải, với vai trò là người gác cửa, không khí trong lành quả là khó kiếm, bà Umbridge ngọt ngào nói. Khoảng nhỏ chưa bị ngã màu tím hay đen trên gương mặt bác Hagrid giãn ra.

À vâng... chỉ là thay đổi không khí một chút, bà biết...

Không khí vùng núi à? bà Umbridge ngọt ngào nói.

Bà ta biết, Harry tuyệt vọng nghĩ.

Núi? Hagrid lặp lại, rõ ràng bác đang nghĩ hết sức nhanh. Không, tôi đến miền Nam nước Pháp. một chút nắng ... và biển.

Thật à? bà Umbridge nói. Bác có vẻ không râm nắng lắm.

À... vâng... tôi có làn da nhạy cảm, bác Hagrid nói, cố gắng nở nụ cười lấy lòng. Harry để ý là hai răng bác đã gãy. Bà Umbridge nhìn bác lạnh lùng; nụ cười của bác chuyển thành ngập

ngừng. Sau đó, bà ta nhấc cái túi sách của bà ta lên cao hơn một chút, máng nó vào tay và nói, Tất nhiên là tôi sẽ phải thông báo với Bộ về việc bác trở về trễ.

Được thôi, bác Hagrid nói, gật đầu đồng ý.

Bác cũng cần phải biết, là với tư cách là Thanh tra Giáo dục cao cấp, nhiệm vụ rất đáng tiếc nhưng lại cần thiết của tôi là thanh tra các giáo viên đồng nghiệp của tôi. Vì thế, tôi có thể nói là chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi.

Bà ta quay ngoắt đi và tiến ra cửa.

Bà thanh tra chúng tôi? Hagrid lặp lại, ngây người ra nhìn theo bà ta.

À, vâng, bà Umbridge nhẹ nhàng nói, nhìn trở lại bác trong khi một tay đã để lên quả nắm cửa. Bộ quyết định loại bớt một số giáo viên không thích hợp, bác Hagrid. Chúc bác ngủ ngon.

Bà ta đi khỏi sau khi đóng cửa đánh sầm. Harry định chui ra khỏi cái áo tàng hình nhưng Hermione lôi cổ tay nó lại.

Chưa được, cô bé thở vào tai nó. Bà ấy có thể chưa đi đâu.

Bác Hagrid có vẻ cũng nghĩ như vậy; bác chạy qua căn phòng vệ kéo cái rèm qua bên độ vài inơ.

Bà ấy đang trở lại lâu đài, bác hạ thấp giọng. Ôi trời... thanh tra mọi người, đúng bà ta hong?

Phải, Harry nói, nó chui ra khỏi cái áo. Cô Trelawney đang ở trong thời gian thử thách ...

Hừm... thế bác định kế hoạch như thế nào với lớp học, bác Hagrid? Hermione hỏi.

Ờ, các cháu đừng có lo về điều đó, bác đã bố trí hàng đồng bài giảng cho các cháu rồi, bác Hagrid hăng hái nói, nhặt miếng thịt rồng lên từ cái bàn và áp lại nó vào mắt bác. bác đang có một số sinh vật dành riêng cho năm học các cháu thi Chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng; các cháu hãy chờ xem, bọn chúng thực sự đặc biệt.

E hèm... đặc biệt theo cách nào ạ? Hermione cảnh giác hỏi.

Bác sẽ không nói đâu, bác Hagrid sung sướng nói. Bác không muốn các cháu mất đi sự ngạc nhiên.

Cẩn thận bác Hagrid, Hermione nôn nóng nói, cô không giả vờ nữa, Giáo sư Umbridge sẽ không vui một tẹo nào nếu bác mang vào lớp bất kỳ cái gì gây nguy hiểm đâu.

Nguy hiểm? bác Hagrid nói, trông hết sức sừng sốt. Đừng có ngốc thế, bác sẽ hong mang cái gì nguy hiểm vào lớp học đâu! Ý bác là, bọn chúng có thể tự chăm sóc bản thân...

Bác Hagrid, bác phải vượt qua kỳ thanh tra của bà Umbridge, và sẽ thực sự tốt nếu bà ấy nhìn thấy bác dạy bọn cháu làm thế nào để chăm sóc bọn Porlocks, hay giảng cho bọn cháu sự khác nhau giữa Knarl và Nhím Âu, những thứ như vậy! Hermione nghiêm túc nói.

Mí đó đâu có vui, Hermione, bác Hagrid nói. Cái thứ mà bác có gây ấn tượng hơn nhiều. Bác đã có chúng hàng năm rồi, bác nghĩ bác là người duy nhất có giống sinh vật này ở Anh.

Bác Hagrid... làm ơn đi... Hermione nói, có chút tuyệt vọng trong giọng cô bé. Bà Umbridge đang tìm cách để giữ bỏ những giáo viên mà bà ta nghĩ là quá thân cận với cụ Dumbledore. Làm ơn đi, bác Hagrid, hãy dạy chúng cháu cái gì đó cũng được đủ để bọn cháu vượt qua kỳ thi Chứng chỉ Phù Thủy Thường đẳng.

Nhưng bác Hagrid chỉ ngáp dài và hướng cái nhìn chỉ một bên mắt về phía cái giường khổng lồ ở trong góc.

Nghe này, bác đã có một ngày rất dài và đã muộn rồi, bác nói, vỗ nhẹ lên vai Hermione, khiến cho đầu gối cô bé khụy xuống và đập vào sàn. Ôi – bác xin lỗi - Bác nắm lấy cổ áo và kéo cô bé lên. Các cháu đừng có lo lắng quá cho bác, bác xin hứa là bác đã chuẩn bị kỹ cho tiết học của các cháu, bác đã trở về ... bây giờ tất cả các cháu tốt hơn hết là nên quay về lâu đài, và đừng có quên xoá các dấu chân đằng sau bọn cháu nhé!

Mình không biết là liệu bạn có thể thuyết phục được bác ấy không, Ron nói sau một lát, khi bọn chúng đã kiểm tra thấy không có ai và trở về lâu đài, lội qua tuyết dày, xoá mọi dấu vết đằng sau bằng cầu bùa chú Obliteration mà Hermione thực hiện khi bọn chúng rời đi.

Mình sẽ quay lại đó vào ngày mai, Hermione quả quyết nói. Thậm chí là chuẩn bị bài giảng cho bác ấy nếu cần thiết. Mình không quan tâm nếu bà ta đuổi cô Trelawney nhưng bà ta không thể đuổi được bác Hagrid!